

dag. Jeg gjenkalder ikke dette som Motiv for Regjeringen til det Skridt, som er skeet, thi det beviser kun Gavnligheden af de Forslag, som nu gjøres, men endnu ikke Nødvendigheden af, at de ere skeete ved en foreløbig Lov. Hvad derimod dette Sidste angaaer, da tør jeg tillade mig at gjenkalde i det høitærede Things Erindring Placaten af 29de Marts 1848, om det midlertidige Toldforhold mellem Kongeriget og Hertugdømmerne, som Regjeringen foreløbig havde ordnet paa en saadan Maade, som fandt Regislaturens Bifald, og blev til Lov den 19de April 1850. Derefter var Slesvig stillet i det Forhold til Danmark, at kun Slesvigs raar Producter, men ikke Slesvigs Manufacturvarer og Fabrikata, og heller ikke de Varer, som vare fortolbede i Slesvig, kunde indgaae frit til Danmark; hvad disse Gjenstande angik, var Slesvig betragtet som fremmed. Jeg behøver ikke at udvilde videre Nødvendigheden af, at Slesvig midlertidig stilledes saaledes; det er erkjendt af Rigsdagen, som har vedtaget Loven af 19de April 1850; men jeg troer, at det allerede Anførte vil være tilstrækkeligt til at godtgjøre, hvorledes Stillingen var, da Berliner-Freden i dette Aar tillod Hans Majestæt Kongen at gjenoprette sin Magt i Hertugdømmet, og hvorledes man maatte føle denne Stilling, efterat det var lykkedes Hans Majestæt at gjenoprette sin Magt. Da var Forholdet det, at Slesvig paa den ene Side, paa Grund af de 2 Hæres Stilling ligeoverfor hinanden, var affaaeren fra Holsteen, og paa den anden Side affaaeren fra Danmark, paa Grund af Toldforandringerne, som havde fundet Sted siden 1848. Denne Tilstand var aldeles utaalelig, den var det for det hele Slesvig mere eller mindre, men fornemmelig for den troeste By i Slesvig, nemlig Flensborg. Denne Byes Handelsforbindelse med Danmark er som bekendt meget betydelig og levende, navnlig med Jylland, og ogsaa denne Provinds sølte Mlemper af hiin Tilstand. Det var derfor ganske naturligt, at Hans Majestæt Kongens Regjeringscommissairs Dpmærksomhed maatte henvendes paa denne Gjenstand, saasnart den lovlige Magt var gjenoprettet i Slesvig. Men nu var det Spørgsmaalet, hvorledes man kunde ordne Samkvæmsforholdet mellem Danmark og

Slesvig. Det kunde synes simpelt, at vende tilbage til Forholdet, som det var inden Marts 1848; men, mine Herrer! det kunde og burde ikke finde Sted, og jeg, hvem denne Branche af Bestyrelsen specielt angik, maatte for mit eget Vedkommende erklære, at saalænge jeg var Finanzminister, kunde jeg aldrig give mit Minde dertil, fordi det var en Uretfærdighed mod Danmark, saaledes som Forholdet var før Marts 1848. Slesvig svarede en meget lavere Told af visse betydelige Vareforter end Danmark, og dog kunde Slesvig indføre sine Fabricata tolsfrit i Danmark, kunde indføre ethvert Fabricat af selv samme Slags, som svarede høiere Told, afgiftsfrit hertil, saaledes at man, for at tage et paafaldende Exempel fra Holsteen, hvor Forholdet, som bekendt, inden Marts 1848 var det samme, kunde see Fabrikanter, som levede af at producere for Danmark, medens de paa Grund af den lavere Told i Hertugdømmerne ikke kunde sælge Noget der. Det var et saadant Forhold, som ikke eksisterede noget andet Sted i Europa; det har kun været kjendt i de Forhold, hvori de europæiske Stater som oftest have stillet sig til deres Colonier. Hertugdømmerne lede ikke selv under de høie Toldsatser; de indførte Varerne billigt fra fremmede Steder, og til samme Tid florerede Fabrikkerne. Og hvorved florerede disse? Der ved, at de kunde indføre til Danmark, til den Deel af Monarchiet, som har 1,300,000 Indvaanere, medens de 2 Hertugdømmer tilfammen ikke have mere end 800,000 Indvaanere. Dette var i den Grad prægraverende for Danmark, at, naar Forholdene engang vare forandrede uden Danmarks Skyld ved Bevægelsen i Marts 1848, saa vilde det i mine Tanker være uforsvarligt, at samtykke i en Ordning af Forholdene, som vendte tilbage hertil, om ogsaa kun for en Tid. (Hør!) Der lod sig altsaa ikke vende tilbage til Forholdene, som de vare inden Marts 1848. Sagen lod sig saaledes ikke ordne ved, ligefrem ved en foreløbig Lov — hvad der havde været det simplest — at ophæve den Lov, som er givnen under 19de April 1850, og atter at sætte de ældre Bestemmelser i Kraft. Der maatte tænkes paa en anden Ordning. Nu laae der vel imellem den fuldstændige